

tato exekuce byla totiž zrušena usnesením prvního soudu, nikoli též exekuce usnesením ze dne 29. září 1919 podle § 353 ex. ř. povolená. Než vymáhající věřitel ve svém rekursu dále namítal, že exekuční soud nehleděl k útratám výkonu a zrušení exekuce 20 K 56 h, které nebyly sice soudem přiřčeny, ale prý se zástupcem dlužníkovým ujednány, a které výslovně uvedl ve svém vyjádření o návrhu dlužníkově na zrušení exekuce. Kdyby tomu tak bylo, jak vymáhající věřitel tvrdí, slušelo by ovšem také částku 20 K 56 h pokládati za příslušenství vymáhané peněžité pohledávky a nebyla by tato úplně zapravena. Exekuční soud nevyslechl dlužníka o tvrzení vymáhajícího věřitele a skutečně ve svém výpočtu nepřihlížel k oněm 20 K 56 h. Rekursní soud se svého — jak svrchu vyloženo mylného — stanoviska nezabýval se dotýcnou částí rekursu vymáhajícího věřitele. Z toho plyne, že bylo sice vyhověti dovolacímu rekursu dlužníkovu, že však nebylo možno obnoviti usnesení prvního soudu, nýbrž že slušelo, hledíc zároveň k rekursu vymáhajícího věřitele, změnit usnesení soudu rekursního v ten způsob, že se zrušuje usnesení soudu exekučního a tomuto ukládá, by doplnil řízení ohledně útrat 20 K 56 h a po té znova rozhodl o návrhu dlužníkově na zrušení exekuce.

Čís. 745.

K pojmu zřejmé nezákonnosti ve smyslu § 16 nesp. říz.

Závažným důvodem, by povolena byla dědici lhůta dle § 118 nesp. říz., může být též naděje, že nalezena bude závěť, žadatelí příznivější.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R I 933/20.)

Vdova po zůstaviteli, dne 22. února 1920 zemřelém, žádala na soudě, by jí byla poskytnuta do konce prosince 1920 lhůta ku podání dědické přihlášky, tvrdíc, že zůstavitel zanechal poslední pořizení, jež dosud nemohlo být nalezeno. Pozůstalostní soud žádosti vyhověl. Rekursní soud nevyhověl stížnosti sester zůstavitelových. Důvody: Dle § 118 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. je přípustno, by dědici ze závažných důvodů povolena byla lhůta na rozmyšlenou k dědické přihlášce, po případě by mu prodloužena byla lhůta k přihlášce dědické již povolená, a vyžaduje se jen, že lhůta ta nesmí být delší jednoho roku. V tomto případě zemřel zůstavitel 22. února 1920 a vdova uvádějíc, že zůstavitel zanechal písemné pořizení, jež dosud nalezeno být nemohlo, má za to, že by mohla utrpěti majetkovou újmu, kdyby k pozůstalosti ze zákona se hned přihlásila, a žádala proto, tvrdíc, že dosud, do konce srpna 1920 povolené lhůty pro nemoc využití nemohla, by jí poskytnuta byla další do konce prosince 1920 jdoucí lhůta ku podání přihlášky dědické. Právem proto první soudce z těchto zajisté závažných důvodů další do konce prosince 1920 jdoucí lhůtu k uvedenému účeli udělil, když dosud roční lhůta § 118 nesp. říz. překročena nebyla.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle spisů není tu podmínek § 16 nesp. říz. pro změnu souhlasných usnesení nižších soudů, vydaných v řízení nesporném. Že by napadená usne-

sení byla stížena zmatečností, nebo že by byla v zřejmém rozporu se spisy, stěžovatel ani netvrdí a vady v tomto směru nelze při přezkoumání spisu shledati. Přichází tedy jen v úvahu, lze-li usnesení druhé stolice vytýkati »zřejmou protizákonnost«. Ani této vady tu není. Zřejmá protizákonnost znamená, že otázka, o kterou jde, je v zákoně řešena určitě a přesně, takže nemůže vzejíti pochybnost o úmyslu zákonodárce a že přes to bylo vydáno rozhodnutí odporující předpisům zákona. Takového případu tu není. Co lze považovati za »závažné důvody« pro povolení lhůty na rozmyšlenou k dědické přihlášce, po případě pro její prodloužení, sluší posouditi svědomitou úvahou veškerých okolností. Rekursní soud nevyvrátil sice podrobně jednotlivých důvodů stěžovatele proti povolení lhůty až do konce roku 1920, vyslovil však, že by pozůstalá vdova mohla utrpěti majetkovou újmu, kdyby se musila ihned ze zákona k pozůstalosti přihlásiti; rozhodl tím, že zájmům stěžovatelek nepřiznává takové převahy před opačným zájmem vdovy, že by bylo ospravedlněno zamítnouti návrh vdovy na prodloužení lhůty až do konce roku 1920. Tento názor sdílí i nejvyšší soud. Důvodům stížnosti, »že je velmi nepravděpodobno, že by testament mohl býti ještě nalezen, že jednostranný ohled na manželku obmezuje právo sourozenců, že vdova, i kdyby se přihlásila k dědictví ze zákona, mohla by, nalezne-li se ještě testament, přihlášku svou vždy ještě opřít i o testament« nelze přiznati rozhodného významu, když bylo již v úmrtním zápisu poukázáno na to, že dle sdělení dlouholetého úředníka zůstavitelova existuje skutečně testament, povolávající vdovu za univerzální dědičku, a nelze přehlížeti, že by vdově pro případ zamítnutí její žádosti mohla po případě vzejíti citelná, nenahraditelná škoda, a to tím spíše, že stěžovatelky samy uvádí v dovolací stížnosti, že jsou ve špatných hmotných poměrech.

Čís. 746.

Ustanovení § 970 obč. zák. jest použití i tehdy, platil-li poškozený z hotelového pokoje činži měsíčně.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv I 394/20.)

Žalobkyně najala si v hotelu žalovaného pokoj na delší dobu a platila z něho činži měsíčně. Za pobytu jejího ztratily se jí v hotelu věci, žalovala proto majitele hotelu, by jí škodu nahradil. Žalobě bylo soudy všech tří stolic vyhověno, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání obmezuje se pouze na námitku, ve sporu již vznesenou, že v tomto případě nelze užiti ustanovení § 970 obč. zák., poněvadž prý žalobkyně bydlela v hotelu žalovaného jako obyčejná nájemnice a nikoli jako cizinka. Avšak pro tento svůj názor mohl žalovaný uvést jen tu okolnost, že žalobkyně, najavši pokoj, prohlásila, že jej najímá na delší dobu. Při svém výsledku jako strana udal pak žalovaný, že byla činže z něho placena měsíčně a že to byl pokoj na měsíc pronajímáný (Monatszimmer). Avšak tyto okolnosti nestačí k tomu, aby vyloučily použití usta-